

RUOSTEINEN RUBIINI

Timo
Kulkki

Ruosteinen Rubiini

*Vaimolleni Soilille,
veljelleni Karille ja hänen vaimolleen Eijalle*

RUOSTEINEN RUBIINI

Timo Kulkki

© Timo Kulkki 2015

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-318-921-8

Sydney, Australia

Mies kiskoi itseään vaijeria pitkin ylöspäin. Vaijerin toinen pää oli kiinnitetty 67 metrin korkeuteen, yhteen Sydneyn oopperatalon korkeimmista kattorakennelmista, jotka muistuttivat auenneita männynkäpyjä. Kädessään hänellä oli kiipeilyhansikkaat. Vaijeri oli varmistettu vyötäröllä olevaan kiipeilyvyöhön lukkosysteemin avulla. Kaarevaa kattopintaa oli helppo kiivetä, koska kattolaattojen kuviot muistuttivat autonrenkaiden pintakuvioita. Laattojen väliset isot raot tarjosivat hyvän tuen kiipeilykengille. Käytännössä kiipeilijä käveli pitkin kaarevaa kattopintaa kohti huippua.

Turvaetäisyyden päässä hänen perässään kiipesi vaalea nainen kevyesti, atleettisen vartalonsa ansiosta. Nainen pysähtyi välillä ihailemaan maisemia. Harvoin kenelläkään oli mahdollisuus päästä kiipeämään Sydneyn keskustassa oopperatalon kattoja pitkin ja nähdä kaupunkia sekä sen ympäristöä täysin uudesta näkökulmasta. Naisesta etuvasemmalle aukesi näkymä Sydneyn ylpeydelle, *Harbour Bridge*lle, tiettävästi maailman suurimmalle ”vaatehenkari”-

sillalle, kuten paikalliset asukkaat sitä kutsuivat. Sillalla oli kokonaispituutta yli kilometrin verran ja sen 50 metrin leveyteen mahtui kahdeksan kaistaa, joita tuhannet ihmiset käyttivät päivittäin autolla, junalla tai ihan vain kävelen.

Mies pysähtyi tarkistamaan, että nainen pysyi perässä eikä tarvinnut apua. Samalla hän kirosi mielessään pilvettömältä taivaalta paistavaa aurinkoa. Päivälämpötila oli jo aamun aikaisina tunteina ylittänyt hellerajan. Miehen pohjoismaisen vaalea hipiä oli paljon alttiimpi auringolle kuin hänen perässään kiipeävän vaalean naisen iho, joka oli paahtumassa kauniin kullanuskeaksi.

Elias Harmaa otti nopeasti kulauksen vyössään roikkuvasta vesipullosta ja jatkoi kiipeämistä kohti kattorakennelman huippua. Elias pyöritti menestyksellisesti yli 50 henkivartijaa työllistävää Body Guard –yritystä. Firma toimi ympäri maailmaa ja nykyinen menestys perustui Eliaksen kokemukseen vastaavista tehtävistä YK:n erikoisjoukoissa. Elias oli haalinut monet työntekijänsä samoista työympyröistä, ja erilaiset YK:n turvaamistehtävät olivat vaihtuneet vastaavien palveluiden tarjoamiseen yksityiselle sektorille. Eliaksen asiakkaita olivat rikkaat yksityishenkilöt ja viime aikoina jopa erilaiset valtioiden instanssit, jotka eivät jostain syystä voineet käyttää omia resurssejaan henkivartijatehtäviin.

Eliaksen perässä kiipesi Eleanor Bernstein, lyhyesti Elly. Vaalea kaunotar oli aikanaan liittynyt Eliaksen tiimiin Israelin armeijan tehtävistä ja erilaisen taustansa vuoksi toi

arvokasta tietoa niin sanotusti pöydän toiselta puolelta, sillä hänellä oli kokemusta erilaisten kohteiden eliminoinnista. Vaalean pohjoismaisen olemuksensa puolesta Elly olisi sopinut paremmin suomalaiseksi kuin Elias, joka oli keskipituinen, vantterarakenteinen tavallinen mies. Sellainen miestyyppi, joka ei normaalisti juuri väkijoukosta erottunut.

”Joko kohde näkyy?” Elly huikkasi pysähtyen ja kohdistuen katseensa huipulle.

”Luulen, että he ovat aivan tuolla huipulla”, Elias vastasi tihrustaen silmiään.

Elias ja Elly olivat kiipeämässä tapaamaan uusinta asiakastaan, joka odotti heitä Sydneyn oopperatalon katolla. Elly mietti, minkälaisen tilaisuuden saisikaan tarkka-ampuja, joka tiirailisi tähtäimensä läpi mahdollista kohdettaan Sydneyn oopperatalon katolta. Vilkas lauttaliikenne ja oopperatalosta etelään levittäytyvä huvivatama-alue, the Circular Quay, olivat kaikki kuin tarjottimella. Toisaalta ampuja olisi kaikkien näkyvissä, mutta kukaan ei osaisi erottaa oopperatalon kaarevalle kattopinnalle sulautuvaa pientä pistettä.

Mereltä katsottuna Sydneyn oopperatalon silhuetti muistutti monia peräkkäin asetettuja hain eviä. Eliaksen mielestä taas koko talo oli kuin aukeamassa oleva käpy.

Kun tehtävää oli tarjottu Eliakselle, hän oli epäröinyt lukiessaan yksityiskohtia uudesta asiakkaastaan. Palkkio oli kuitenkin suuri määrä rahaa eikä kulujen korvauksessaan

säästeltä, joten tehtävän hyväksyminen oli lopulta aika helppoa. Ensimmäinen tapaamispaikka oli luokiteltu turvallisesti. Elias vain mietti, kenelle.

Lähestyessään kattokaaren huippua Elias näki kaksi hahmoa, joista toinen istui lootusasennossa kaaren korkeimmalla kohdalla ja piteli jotain kaksin käsin sylissään. Elias kuuli hahmon hyräilevän itseksensä mielenkiintoista ja hyvin monimutkaista sävelmää. Elly tavoitti Eliaksen ja he lähestyivät samaa tahtia uusia tuttavuuksiaan, koko ajan tarkkaillen ympäristöään.

Lootusasennossa istunut mies nousi seisomaan Ellyn ja Eliaksen huomattuaan siirtäen samalla kädessään olleen esineen yksinkertaiseen olkalaukkuun, jonka hän oli heittänyt pään yli olalleen roikkumaan. Laukku laskeutui luontevasti ja melkein huomaamattomasti hänen toiselle lantiolleen. Mies väläytti tulijoille ystävällisen ja vilpittömän hymyn ja kumarsi lyhyesti.

Miehen takaa lähestyi häntä huomattavasti kookkaampi, perinteiseen intialaiseen matkapukuun pukeutunut nainen. Naisen *sari*, intialainen kietaisuvaate, joka ulottui päästä jalkoihin, oli oranssinvärinen ja hänellä oli poikkeuksellisesti kasvot peitettyinä. Vain silmät vilkkuivat tarkkaavaisina kankaassa olevasta aukosta. Elly erotti sarin alla mustan *cholin*, ihonmyötäisen puseron, jossa on lyhyet hihat ja avonainen kaula-aukko. Elly päätteli naisen asun sallivan laajat liikeradat ja rajoittamattoman liikkuvuuden. Mielenkiintoinen valinta asiakkaan seuralaiselta. Miehen

päässä oli turbaani, muutoin hän olisi käynyt vaatetukseltaan vaikka tunnetun avaruuselokuvan jedi-soturista yksinkertaisine vaatekappaleineen. Lähestyessään pariskuntaa Elly huomasi miehen olevan verrattain pieni kooltaan, tuskin Eliasta olkapäähän asti.

Nainen siirtyi pienessä tilassa oopperatalon katolla miehen eteen ja kumarsi Ellylle ja Eliakselle.

”Saanko esitellä: Bulwinder Kulwinder Singh. Hänen arvonimillään ei liene tälle tehtävälle merkitystä. Voin kuitenkin vakuuttaa, että hänen sukunsa ja asemansa ovat hyvin merkittäviä, eikä ainoastaan Intiassa, vaan myös kansainvälisissä piireissä. Minun nimeni on Jasmine ja tehtäväni on huolehtia isäntäni hyvinvoinnista.” Jasmine kumarsi vielä esittelyn päätteeksi.

”Voi kutsukaa toki minua Happyksi. Edessämme on upea seikkailu, jota tuskin maltan odottaa.” Mies työntyi Jasminen ohi ojentaen samalla kättään Eliakselle. Hänen olemuksensa viesti länsimaisen kulttuurin tapojen hyväksyntää ja tuntemusta. Miehen välitön suhtautuminen rikkoi jään heti ensitapaamisella. Valpas katse siirtyi Eliaksesta Ellyyn ja takaisin, monta kertaa.

”No siinä tapauksessa minä olen Elias ja tämä työtoverini tässä on Elly.” Elias vastasi terävään kädenpuristukseen. Pikkumieheessä oli virtaa ja ulkonäkö saattaisi hyvinkin pettää.

”Minulle kerrottiin, että olet suora ja rehellinen mies, Elias Harmaa. Saanen kertoa enemmän tulevasta tehtävästänne. Ehkä pieni katsaus menneisyyteen antaa parhaan kuvan, jotta ymmärrätte nykyisen tilanteen.” Happy oli viettänyt aikaansa selvästi Brittein saarilla ja Elly epäili jaksamistaan kuunnella Oxfordin englantia montaa päivää perätysten. Elias taas toivotti suoran ja tehokkaan lähestymistavan tervetulleeksi.

”Tehtävänne on pitää minut hengissä. Minun tehtäväni on kuljettaa Ruosteista Rubiinia ympäri maailmaa.” Happy katsoi kysyvästi yllättyneitä uusia tovereitaan. ”Kysymykseenne, mikä on Ruosteinen Rubiini, voin vain vastata esittelemällä teidät toisillenne.” Samalla hän kaivoi samean kiven olkalaukustaan ja alkoi puhdistaa sen pintaa vyössään roikkuneella liinalla.

Elias oli tunnistavinaan punaisesta väristä ja muodosta jalokiven rubiiniksi. Kiven pinta oli paikoitellen samea ja siinä oli harmaita kohtia. Happy hinkkasi liinalla sameuden pois. Elias ei ollut uskoa silmiään, ikään kuin kivi hikoilisi. Sille täytyi olla looginen selitys.

”Tämä rubiini on vuosituhansia vanha kivi, joka muistuttaa rubiinia vain ulkoiselta olemukseltaan. Tieteellisesti katsottuna se ei voi olla jalokivi. Määritelmä ei täyty, koska kivi reagoi ympäristöönsä kehittämällä suojakuoren. Samalla tavalla kuin rauta ruostuu, tämä kivi muuttuu sameaksi reagoidessaan ilman eri aineiden kanssa ja alkaa kasvattaa harmaata kuorikerrosta.” Happy oli saanut

kiven puhtaaksi, niinpä Elly ja Elias saivat ihailla verenpunaista rubiinia hänen kädessään.

”Onko se arvokas?” kysyi Elly henkäisten syvään.

”Mittaamattoman arvokas. Toista samanlaista ei ole tullut päivänvaloon. Tosin vanhan taruston mukaan näitä on ollut liikkeellä useita. Voitte hyvin kuvitella, että tämän tyyppiset jalokivet ovat olleet kuninkaiden kruunuissa tai tietäjien matkasauvojen päässä.” Happy sujautti kiven takaisin olkalaukkuunsa.

”Mutta miksi sitä ei sitten säilytetä turvallisessa ja tarkkaan valvotussa ympäristössä? Esimerkiksi jossain holvissa?” Elias ihmetteli jalokiven kohtaloa.

”Nyt tullaan siihen osaan totuutta, jota en odota teidän uskovan. Kuten tiedätte, jokainen materiaali värähtelee. Tämän kiven materiaali värähtelee sellaisella taajuudella, että se toimii ikään kuin magneetin tavoin. Kiven pinta reagoi ympäröivän ilman kanssa muodostaen pinnan, jonka näitte. Tarun mukaan kivi imee itseensä aggressioita ja vihamielisyyttä. Holvissa kivi ei pääsisi juuri minkäänlaiseen vuorovaikutukseen ympäristönsä kanssa. Siksi kierrän ympäri maailmaa ja annan kiven hoitaa tehtävänsä. Pintaan tarttunut epäpuhtaus on ympäristöstä imuroitua negatiivista energiaa. Mikä onkaan kiitollisempaa työtä kuin pyyhkiä pois kiven pinnalta pahaa energiaa, jonka kivi on muuttanut materiaksi.” Happy hymyili autuaan näköisenä. Elias huomasi silmäkulmastaan, että Ellyllä oli todella vaikeuksia pitää

naamansa peruslukemilla selityksen jälkeen. Pikkumies oli vakuuttunut missiostaan eikä siinä ollut sinänsä mitään väärää.

”Ja siksi meidän piti tavata täällä Sydneyn oopperatalon katolla, että kivi pääsee vaikuttamaan mahdollisimman laajaan ympäristöön?” Tämä sai Eliaksen laskemaan yhteen jo mielessään kaikkia korkeita paikkoja, joita heidän yhteinen matkansa ehkä tulisi sisältämään.

”Aivan! Tiesin, että ymmärtäisitte, kuinka tärkeä tehtävä tämä on!” Happy taputti käsiään yhteen onnellisen näköisenä. Elly katki kasvonsa käsiinsä, kääntyi Eliaksen selän taakse ja pidätteli naurunpurskahdusta, joka pääsi tahattomasti Eliaksen tökätessä häntä kyynärpäällään.

”Ehkä tulokset olisivat olleet parempia, jos olisitte menneet tuon *Harbour Bridgen* siltakaaren korkeimmalle kohdalle. Sinne pääsee nykyään ihan turistikierrokselle portaita pitkin.” Elias viittasi kädellään kohti sillan korkeinta kohtaa, joka oli 134 metrin korkeudessa merenpinnasta.

”En usko. Tämän oopperatalon kaarevat kattorakenteet ovat omiaan vahvistamaan säteilyn vaikutusta ja kivi keräsi ennätysmäärän materiaa tämän viimeisen tunnin aikana.” Happy katseli siltaa ja ympäristöä arvostelevasti. Elias pudisti mielessään päätään ja Ellyltä pääsi uusi nauruntirskahdus.

Jasmine oli ollut koko ajan hiljaa, mutta kun Elias katsoi naista, hän huomasi silmien välähtelevän vihamielisesti katseiden kohdatessa.

”Jos teillä oli mahdollisuus poiketa tullessanne Oopperatalon vessassa, huomasitte pestessänne käsiä, että varsinaista lavuaaria ei ole. Pelkkä tasainen pinta toimii alustana, johon vesi päästetään hanasta. Kuitenkin pinta on kallistettu siten, että vesi juoksee siitä suoraan katseilta suojassa olevaan viemäriin. Samalla lailla energia ohjautuu eri pinnoilta. Nämä kattorakenteet jakavat kiven energian tasaisesti joka puolelle. Ei tarvita lautasantenneja, koska ei tarvitse ohjata tai kerätä energiaa jonkin tarkan pisteen kautta. Helppoa ja loogista, eikö totta?” Pikkumies hymyili ja kallisti päätään ikään kuin olisi kertonut itsestäänselviä totuuksia.

”Jos nyt kuitenkin olette saaneet tämän päivän urakan täyteen, niin suosittelisin siirtymistä normaalien ihmisten pariin. Voimme vaikka jatkaa jutustelua kylmän juoman äärellä.” Eliaksella oli epämiellyttävä olo niinkin aukealla ja suojattomalla paikalla, vaikka se varmaan olikin turvallinen tapaamiselle.

Aurinko paahtoi jo kuumasti korkealta nelikon aloittaessa laskeutumisen kaarevaa kattoa pitkin. Happy kierähti tottuneesti ympäri ja lähti laskeutumaan takaperin kattoa pitkin ilman vaijeria. Pikkumies tuki kätensä ja jalkansa laattojen rakoihin ja oli hetkessä saanut reippaan etumatkan. Elly pysähtyi hämmästyneenä katsomaan, ja Elias kierähti

vaijerin varaan lähtien laskeutumaan reippaasti samaa tahtia Happyn kanssa.

”Miten luulet, että saimme tuon vaijerin tänne?” Jasmine pysähtyi Ellyn luokse, joka vieläkin seurasi katseellaan kohta näköpiiristä häviävää pikkumiestä. Jasmine kiinnitti vaijerin jonnekin sarinsa alle ja lähti ketterästi laskeutumaan Eliaksen perään. Ellyltä kului hetki jos toinenkin, ennen kuin hän kiinnitti vaijerin vyöhönsä ja lähti laskeutumaan kaarevaa kattoa pitkin.

Ina laski leukansa nojaamaan käteensä elegantisti, muttristi huuliaan ja katsoi kameraan, joka räpsytti kuvia tasaiseen tahtiin. Kuvaaja huusi kehuja ja neuvoja Inalle, joka vaihtoi asentoaan ohjeiden mukaan. Ina oli malli ja hän oli keikalla.

Ina oli valittu yhdeksi malliksi esittelemään Marie Järnefeltin, Eliaksen lapsuudenystävän, uuden malliston asukokonaisuuksia. Katalogilla oli kiire ja työpäivät olivat venyneet pitkiksi. Marie oli ollut erittäin tyytyväinen tuloksiin ja Ina saisi näkyvän paikan kuvilleen. Se ehkä taas poikisi lisää mallintöitä, jopa ulkomailla. Suomessa Ina oli jo saanut

mainetta ja nimeä, mutta ulkomaan keikat olisivat mielenkiintoisempia ja rahakkaampia uran kannalta.

Marie Järnefelt saapui studiolla katsomaan päivän otoksia. Vaikka Tampereella oli kalenterin mukaan jo kevät, joutui Marie sisään astuessaan puhdistamaan kenkensä ja vaatteensa lumesta. Kastanjanruskea tukka oli kastunut ja Marie joutui oikomaan sitä peilin edessä. Kuvaaja kiiruhti heti raportoimaan kuvauksen kulkua ja ohjasi Marien valokuvapöydän luokse. Ina sai hengähdystauon ja tarttui vesipulloon. Samalla hän tarkisti kännykästään, oliko hän saanut uusia viestejä.

Ina odotti viestiä Ellyltä. Elly oli jossakin toisella puolella maapalloa hoitamassa uutta tehtävää. Inaa ärsytti, kun aina piti laskea aikaeron vaikutukset, koska Ellyn työ vei häntä ympäri maailmaa. Ina ja Elly olivat tavanneet erään Ellyn työtehtävän yhteydessä Bonnissa. Elly teki töitä Eliakselle, joka taas oli Marien hyvä ystävä. Silloin Elly ja Elias olivat ratkoneet Marien veljen, Thomas Järnefeltin murhaa. Elly oli pelastanut Inan hengen Bonnin muotinäytöksen yhteydessä ja siitä lähtien he olivat olleet yhdessä.

Ina oli heti ihastunut Ellyn voimakkaaseen sankarittaren olemukseen, jo ennen kuin hän oli pelastanut Inan hengen. Kuitenkin Ina oli vaistonnut Ellyssä myös herkän ja melkein viattoman puolen. Viime aikoina Ina oli ollut huolestunut siitä, että Ellyn ajatukset olivat liikkuneet pelkästään työssä ja Ellyä selvästi painoi joku asia. Hän halusi keskustella siitä seuraavassa videopuhelussa Ellyn kanssa eikä

odottaa, että tehtävä olisi ohi ja Elly lentäisi Tampereelle lomalle.

Nelikko istui pubissa pyöreän pöydän ääressä. *The Lord Nelson* –nimisen anniskelupaikan väitettiin olevan alueen vanhin pub, vaikka toiset väittivät *The Fortune of War* -pubin olevan vielä vanhempi. Pubi oli oopperatalosta katsottuna toisella puolella *the Circular Quayn* satama-alueella. Aluetta kutsuttiin nimellä *The Rocks* ja se oli saanut alkunsa New Walesin siirtokunnan alkuaikoina vuonna 1788. Entinen paheen ja synnin tyyssija oli käynyt läpi valtavan muutoksen nykyajan arvostetuksi kulttuuri- ja kauppa-alueeksi. Elias mietti istuessaan nurkkapöytään, miten hän saisi suojattavansa vaihtamaan asusteensa vähemmän huomiota herättäväksi. Tässä ympäristössä ei olisi vielä vaikeuksia odotettavissa, mutta kun matka jatkuisi eteenpäin, jokainen kiinnittäisi varmasti jollain tavalla huomiota kulkijoihin, jotka olivat kuin suoraan Bollywood-elokuvasta.

Ellyn ja Jasminen välille oli syntynyt ensi kohtaamisessa jännitteitä. Elias tiesi Ellyn suhteesta Inaan, mutta nyt ei selvästikään ollut kyse mistään samanlaisesta. Elias pohti, että tulisi olemaan selvä lisähaaste tehtävän

Iloinen intialainen mies, Happy, ja hänen kuvankaunis seuralaisensa Jasmine pyytävät Elias Harmaan tiimiltä apua oman tehtävänsä suorittamiseksi. Ruosteinen Rubiini – oletettavasti uskomattomia ominaisuuksia omaava jalokivi - pitäisi toimittaa lopulliseen sijoituspaikkaansa.

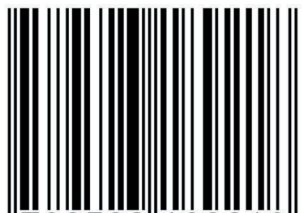
Useat vaikutusvaltaiset tahot haluavat kiven itselleen, keinoja kaihtamatta. Siksi Eliaksenkaan tiimi ei voi välttää kipeiltä menetyksiltä matkan varrella.

Yhteinen seikkailu alkaa Australiasta, josta Iso-Britannian, Itävallan ja Suomen kautta päädytään loppunäytökseen Alpeille. Eliaksen on otettava käyttöön kaikki omat ja tiiminsä taidot, jotta tehtävä saataisiin suoritettua. Toivoen, että kaikki olisivat vielä senkin jälkeen elossa.

*Elias Harmaan tehtävänä on suojella ja turvata.
Se on paljon vaikeampaa kuin tappaa ja tuhota.*

Elias Harmaa - kun suojelusenkelisi on lomalla.

9 789523 189218

Kansikuva: Juhana Lampinen